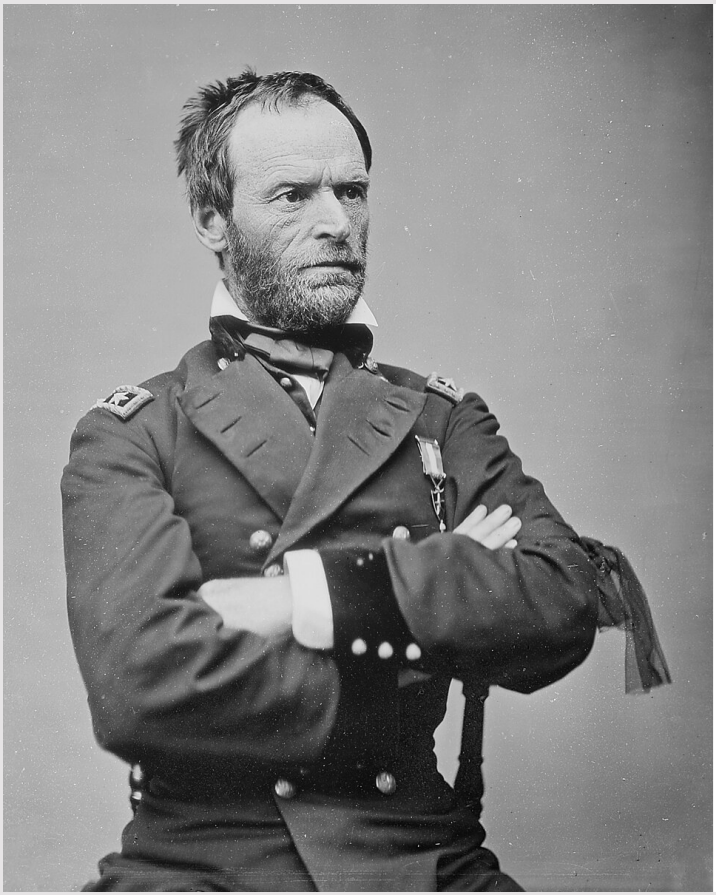
Kenraali William T. Shermanin Muistelmat

KENRAALI WILLIAM T. SHERMANIN MUISTELMAT

William T. Sherman

Kääntäjä Petri Luosto

Nimikkeen automaattinen analysointi tietojen, erityisesti mallien, trendien ja korrelaatioiden saamiseksi tekijänoikeuslain 13§ (”tekstin- ja tiedonlouhinta”) mukaisesti on kielletty.

Copyright 2026 Petri Luosto

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa.

ISBN: 978-952-80-5352-1

Petri Luoston tähän mennessä kääntämät kirjat kronologisessa järjestyksessä. Koko listassa kädessäsi oleva teos on boldattu:

Luo Guanzhongin Kertomus Kolmesta Kuningaskunnasta Osa 1 / 4; Eunukkeja ja Kapinallisia

Federalistikirjoitukset

Luo Guanzhongin Kertomus Kolmesta Kuningaskunnasta Osa 2 / 4; Punaiset Kalliot

Julius Caesarin sodat

Luo Guanzhongin Kertomus Kolmesta Kuningaskunnasta Osa 3 /4; Kolme Kuningaskuntaa

Thukydidesin Peloponnesolaissota

Luo Guanzhongin Kertomus Kolmesta Kuningaskunnasta Osa 4/4; Valtakunnan Yhdistäjät

Kautilyan Arthashastra, Legendaarinen Intialainen Opas Valtion Asioiden Hoitamiseen

Niccolo Machiavellin valtiollisia mietelmiä

Snorri Sturlusonin Heimskringla; Saagoja Norjan kuninkaista

Thomas Painen Kootut Teokset

Presidentti Grantin muistelmat, Osa I

Presidentti Grantin muistelmat, Osa II.

Sun Zin Sotataito ja Lionel Gilesin Kommentaari Siihen

Merivoimien vaikutuksesta historian 1660–1783; Tekijänä A. T. Mahan, D.C.L., LL.D.

3 Kolme kuukautta Etelävaltioissa huhtikuusta kesäkuuhun 1863

James Longstreetin Manassassista Appomattoxiin

Julian Corbettin Joitakin Merisodan Periaatteita

Kenraali William T. Shermanin muistelmat

Petri Luoston itse tekemät teokset:

Tekoäly vieraannuttamisen vastavoimana

Tekoäly historiassa ja nykyisyydessä tapahtuneen laadullisen analyysin työkaluna

ChatGPT ja historian ylioppilaskirjoitukset vuodesta 2020 vuoteen 2022

Kansikuvassa on kenraali William T. Sherman toukokuussa 1865. Hänellä on kädessään musta surunauha presidentti Abraham Lincolnin muistoksi. Kuvan on ottanut valokuvaaja Mathew Brady (1822–1896). Kyseinen kuva on peräisin kenraali William T. Shermanin englanninkieliseltä Wikipedia-sivulta ja se on public domainia.

KENRAALI W. T. SHERMAN

Hänen aseveljensä, vapaaehtoiset ja vakinaisen armeijan sotilaat

Yhdysvaltain sisällissodan päättymisestä on kulunut lähes kymmenen vuotta, eikä yleisön saatavilla vieläkään ole tyydyttävää sen historiaa. Sellaista ei myöskään pitäisi yrittää laatia ennen kuin hallitus on julkaissut ja tutkijoiden ulottuville saattanut ne runsaat aineistot, jotka ovat kätkettyinä Washingtonissa sijaitsevaan sotaministeriöön. Näiden kokoaminen on parhaillaan käynnissä, mutta viimeisten kymmenen vuoden etenemistahdin perusteella näyttää todennäköiseltä, että uusi vuosisata ehtii alkaa ennen kuin aineistot julkaistaan ja levitetään täydellisine hakemistoineen, joiden avulla historioitsija voi tehdä harkitun valinnan käytettävissä olevasta materiaalista.

Tätä teosta ei ole tarkoitettu sodan historiaksi eikä edes täydelliseksi kertomukseksi kaikista niistä tapahtumista, joissa kirjoittajalla oli osuutensa. Se on ainoastaan hänen muistelmansa tapahtumista, joita on täydennetty viittaamalla hänen omiin muistiinpanoihinsa. Ne saattavat olla avuksi tulevalle historioitsijalle, kun tämä ryhtyy kuvaamaan kokonaisuutta sekä selittämään niitä vaikuttimia ja syitä, jotka ohjasivat joidenkin tämän suuren sotanäytelmän toimijoiden toimintaa.

Toivon, että näiden sivujen lukeminen osoittautuu kiinnostavaksi niille eloonjääneille, jotka ovat niin usein osoittaneet syvää kiintymystään siihen asiaan, joka sai kansakunnan puolustamaan omaa valtaansa. Yhtä lailla toivon niiden kiinnostavan nousevaa sukupolvea, joka voi niiden kautta oppia, että meidän kaltaisemme maa ja hallitus ovat puolustamisen arvoisia ja tarvittaessa myös kuolemisen arvoisia.

Jos onnistun tässä tarkoituksessa, katson saaneeni runsaan palkkion siitä, että olen poikennut sotilaiden tavallisesta käytännöstä. He harvoin pyrkivät julkaisemaan kertomuksia omista teoistaan, vaan tyytyvät siihen, että heidän toimintansa osaltaan lisää heidän maansa kunniaa ja mainetta.

WILLIAM T. SHERMAN,
Kenraali.

St. Louis, Missouri, 21. tammikuuta 1875.

TOISEN PAINOKSEN ESIPUHE

On kulunut jälleen kymmenen vuotta siitä, kun uskalsin julkaista muistelmani, ja nyt kun minulla on jälleen vapaa-aikaa, olen tarkistanut niitä sekä julkisuudessa että yksityisesti esitetyn runsaan arvostelun valossa.

Tapoihini on kuulunut merkitä arvostelijoiden huomautukset lyijykynällä muistiin ja tutkia heidän erimielisyyksiensä sisältöä, sillä arvostelijoiden on oltava eri mieltä kirjoittajan kanssa voidakseen osoittaa paremmuutensa.

Siellä missä olen havainnut olennaisia virheitä, olen tehnyt korjaukset. Lisäksi olen lisännyt kaksi lukua, toisen teoksen alkuun ja toisen sen loppuun. Molemmat ovat luonteeltaan yleisiä. Olen myös liittänyt mukaan liitteen.

Haluan ystävieni ja vihamiesteni ymmärtävän, etten väitä olevani historioitsija. Pidän itseäni pikemminkin todistajana, joka seisoo historian suuren tuomioistuimen edessä auttaakseen jotakin tulevaa Napieria, Alisonia tai Humea ymmärtämään niiden ihmisten tunteita ja ajatuksia, jotka osallistuivat lähimenneisyyden suuriin konflikteihin. Näin hänen työnsä ihmiskunnan tulevaa hyötyä varten tarvittavan aineiston kokoamisessa saattaa hieman keventyä.

Tässä vapaassa maassa jokaisella on täysi oikeus julkaista omat ajatuksensa ja vaikutelmansa. Jokaisen todistajan, joka on kanssani eri mieltä, tulisi julkaista oma versionsa niistä tosiasioista, joiden totuudenmukaisesta esittämisestä hän on kiinnostunut. Minä julkaisen omat muistoni, en heidän muistojaan. Tiedämme kaikki, ettei edes kolme rehellistä todistajaa kykene pääsemään yksimielisyyteen yksinkertaisen tappelun kaikista yksityiskohdista. Kuinka paljon todennäköisempiä erimielisyydet ovatkaan suuressa taistelussa, joka ulottuu laajalle ja rikkonaiselle maastolle, kun jokainen divisioona, prikaati, rykmentti ja jopa komppania luonnollisesti ja vilpittömästi uskoo olleensa koko tapahtuman keskipiste! Jokainen niistä voitti taistelun. Kukaan ei koskaan hävinnyt sitä. Se oli onnettomuudekseen komentaneen vanhan miehen kohtalo.

Tässä painoksessa esitän parhaat kartat, joita uskon koskaan laaditun. Ne on koonnut kenraali O. M. Poe henkilökohtaisen kokemuksensa ja virallisten mittausten perusteella. Pyrkimykseni on ennen kaikkea osoittaa niiden tulosten todelliset syyt, jotka koko maailma jo tuntee. Monelle saattaa myös olla helpotus tietää, etten julkaise enää muita muistelmia, vaan jään korttipelaajan tavoin siihen, mitä minulla on käsissäni. Tämä ei johdu siitä, että pitäisin työtäni täydellisenä, vaan siitä, etten kykene tekemään parempaa käytettävissä olevalla aineistolla. Puutteita siinä on runsaasti, mutta tahallista tosiasioiden vääristelyä ei lainkaan.

Ensimmäisen painoksen esipuheessa vuonna 1875 kirjoitin seuraavasti:

"Yhdysvaltain sisällissodan päättymisestä on kulunut lähes kymmenen vuotta, eikä yleisön saatavilla vieläkään ole tyydyttävää sen historiaa. Sellaista ei myöskään pitäisi yrittää laatia ennen kuin hallitus on julkaissut ja tutkijoiden ulottuville saattanut ne runsaat aineistot, jotka

ovat kätkettyinä Washingtonissa sijaitsevaan sotaministeriöön. Näiden kokoaminen on parhaillaan käynnissä, mutta viimeisten kymmenen vuoden etenemistahdin perusteella näyttää todennäköiseltä, että uusi vuosisata ehtii alkaa ennen kuin aineistot julkaistaan ja levitetään täydellisine hakemistoineen, joiden avulla historioitsija voi tehdä harkitun valinnan käytettävissä olevasta materiaalista."

Toinen vuosikymmen on nyt kulunut, ja minulla on hallussani kaikki nämä julkaisut. Viimeisin niistä on nide XI, osa 3, sarja 1, jonka viimeinen päiväys on 30. elokuuta 1862. Pelkään, että jos jälleen ryhdyn ennustajaksi, minun täytyy siirtää valmistumisen ajankohtaa pitkälle seuraavaan vuosisataan. Samalla toivon, että sodan viralliset asiakirjat, niin unionin kuin konfederaationkin, saataisiin lähes valmiiksi ennen seuraavaa sotaa, tai pikemminkin että kansamme säästyisi uudelta sodalta siihen saakka, kunnes edellinen on virallisesti dokumentoitu. Siihen asti nousevan sukupolven on tyydyttävä muistelmiin ja historiateoksiin, jotka on laadittu parhaiden saatavilla olevien lähteiden perusteella.

Tässä hengessä tarjoan omat muistelmani niistä tapahtumista, joiden silminnäkijä ja osanottaja olin tai joista olin vastuussa.

WILLIAM T. SHERMAN
Kenraali (eläkkeellä)

St. Louis, Missouri, 30. maaliskuuta 1885.

SISÄLLYSLUETTELO

OSA I

I. Vuodesta 1820 Meksikon sotaan, 1846, s. 12.

II. Varhaisia muistikuvia Kaliforniasta, 1846–1848, s. 31.

III. Varhaisia muistikuvia Kaliforniasta (jatkuu), 1849–1850, s. 65.

IV. Missouri, Louisiana ja Kalifornia, 1850–1855, s. 80.

V. Kalifornia, 1855–1857, s. 96.

VI. Kalifornia, New York ja Kansas, 1857–1859, s. 113.

VII. Louisiana, 1859–1861, s. 120.

VIII. Missouri, huhtikuu ja toukokuu 1861, s.138.

IX. Bull Runin taistelusta Paducahiin, 1861–1862, s.145.

X. Shilohin taistelu, maaliskuu ja huhtikuu 1862, s. 184.

XI. Shilohista Memphisiin, huhtikuusta heinäkuuhun 1862, s. 207.

XII. Memphisistä Arkansas Postiin, heinäkuusta 1862 tammikuuhun 1863, s. 218.

XIII. Vicksburg, tammikuusta heinäkuuhun 1863, s.253.

XIV. Chattanooga ja Knoxville, heinäkuusta joulukuuhun 1863, s. 286.

XV. Meridianin sotaretki, tammikuu ja helmikuu 1864, s. 320.

Liite ensimmäiseen osaan **s. 336.**

OSA II

XVI. Atlantan sotaretki: Nashvillestä ja Chattanoogasta Kenesawiin, maaliskuu, huhtikuu ja toukokuu 1864, s.358.

XVII. Atlantan sotaretki: Kenesaw-vuoren ympäristön taistelut, kesäkuu 1864, s. 391.

XVIII. Atlantan sotaretki: Atlantan ympäristön taistelut, heinäkuu 1864, s. 400.

XIX. Atlantan valtaus, elokuu ja syyskuu 1864, s. 422.

XX. Atlanta ja sen jälkeen: Hoodin takaa-ajo, syyskuu ja lokakuu 1864, s. 453.

XXI. Marssi merelle: Atlantasta Savannahiin, marraskuu ja joulukuu 1864, s. 481.

XXII. Savannah ja Pocotaligo, joulukuu 1864 ja tammikuu 1865, s. 527.

XXIII. Carolinan sotaretki, helmikuu ja maaliskuu 1865, s. 561.

XXIV. Sodan päättyminen: Goldsborosta Raleighiin ja Washingtoniin, huhtikuu ja toukokuu 1865, s. 605.

XXV. Loppupäätelmät: sodan sotilaalliset opetukset, s. 651.

XXVI. Sodan jälkeen, s. 669.

KUVITUS

Kenraali Shermanin muotokuva, s. 4.

Kartta: Shilohin, Corinthin ja Iukan seutu, s. 184.

Kartta: Arkansas Postin valtaus s. 218.

Kartta: Retkikunta Steele's Bayouhun, Deer Creekiin ja muihin kohteisiin s. 253.

Kartta: Kiertoliike Vicksburgin sotaretkellä vuonna 1863 s. 264.

Kartta: Meridianin sotaretki s. 320.

Kenraali Thomasin muotokuva s. 366.

Kenraali McPhersonin muotokuva s. 367.

Kenraali Schofieldin muotokuva s. 368.

Kartta: Atlantan sotaretki I s. 377.

Kartta: Atlantan sotaretki II s. 380.

Kartta: Atlantan sotaretki III s. 384.

Kartta: Atlantan sotaretki IV s. 391.

Kartta: Atlantan sotaretki V s. 400.

Kartta: Atlantan sotaretki VI, Atlantan piiritys s. 406.

Kartta: Atlantasta Savannahiin s. 481.

Kartta: Savannahista Columbiaan s. 527.

Kartta: Columbiasta Raleighiin s. 574.

Kartta: Raleighista Washingtoniin s. 605.

Armeijoiden ja armeijakuntien komentajat sodan päättyessä s. 650.

Kenraali William T. Shermanin muistelmat

I. Vuodesta 1820 Meksikon sotaan, 1846

Cothrenin teoksen *History of Ancient Woodbury, Connecticut* mukaan Shermanin suku oli lähtöisin Dedhamista Essexin kreivikunnasta Englannista. Ensimmäinen asiakirjoissa mainittu nimi on Edmond Sherman. Hänen kolme poikaansa, Edmond, Samuel ja John, olivat Bostonissa ennen vuotta 1636. Lisäksi on yksiselitteisesti kirjattu, että kunnianarvoisa Samuel Sherman, hänen veljensä pastori John Sherman sekä heidän serkkunsa kapteeni John Sherman saapuivat Dedhamista Essexin kreivikunnasta Englannista vuonna 1634. Samuel avioitui myöhemmin Sarah Mitchellin kanssa, joka oli tullut samassa laivassa Englannista, ja asettui lopulta Stratfordiin Connecticutiin. Kaksi muuta, molemmat nimeltään John, asettuivat Watertowniin Massachusettsiin.

Kapteeni John Shermanin jälkeläisiin kuuluvat muun muassa Roger Sherman, joka allekirjoitti Yhdysvaltain itsenäisyysjulistuksen, William M. Evarts sekä Massachusettsin Hoarin veljekset ja monet muut valtakunnallisesti tunnetut henkilöt. Oma sukumme polveutuu kunnianarvoisasta Samuel Shermanista ja hänen pojastaan, pastori John Shermanista, joka syntyi vuosina 1650–1651. Hänen jälkeensä tuli toinen John Sherman, syntynyt vuonna 1687, sitten tuomari Daniel Sherman, syntynyt vuonna 1721, ja tämän jälkeen isoisämme Taylor Sherman, joka syntyi vuonna 1758. Taylor Sherman oli asianajaja ja tuomari Norwalkissa Connecticutissa, missä hän asui kuolemaansa saakka 4. toukokuuta 1815. Häneltä jäivät leskeksi Betsey Stoddard Sherman sekä kolme lasta: Charles R. Sherman, joka oli isämme, Daniel Sherman ja Betsey Sherman.

Kun Connecticutin osavaltio vuonna 1786 luovutti Yhdysvalloille vaatimuksensa läntisiin maa-alueisiin, jotka sille kuuluivat kuninkaallisen peruskirjan nojalla, se pidätti itselleen laajan alueen nykyisen Pohjois-Ohion seudulta. Osa tästä alueesta, yhteensä 500 000 eekkeriä, muodosti niin sanotun Fire-Land Districtin. Se oli tarkoitettu korvaukseksi niille, jotka olivat menettäneet omaisuuttaan Connecticutissa kenraalien Arnoldin, Tryonin ja muiden suorittamien hyökkäysten vuoksi Yhdysvaltain vapaussodan loppuvaiheessa.

Isoisämme, tuomari Taylor Sherman, oli yksi niistä komissaareista, jotka Connecticutin osavaltio nimitti järjestämään alkuperäiskansojen maaoikeuksien lunastamisen sekä mittaamaan ja jakamaan tämän Fire-Land Districtin alueen, johon kuuluvat nykyiset Huronin ja Erien piirikunnat. Komissaarin tehtävässään hän teki useita matkoja Ohioon 1800-luvun alkuvuosina, ja oletetaan, että hän sai näiden matkojen aikana sairauden, joka myöhemmin johti hänen kuolemaansa. Työstään ja kärsimistään menetyksistä hän sai omistusoikeuden kahteen maaosastoon. Tämä oli luultavasti tärkein syy siihen, että sukumme muutti länteen. Isäni sai hyvän koulutuksen ja hänet hyväksyttiin asianajajaksi Norwalkissa Connecticutissa. Vuonna 1810 hän avioitui 20-vuotiaana Mary Hoytin kanssa, joka myös oli Norwalkista, ja muutti välittömästi Ohioon jättäen vaimonsa, äitini, toistaiseksi Connecticutiin. Hänen alkuperäinen aikomuksensa oli asettua Zanesvilleen Ohiossa, mutta hän valitsi lopulta Lancasterin Fairfieldin piirikunnassa. Siellä hän ryhtyi heti harjoittamaan asianajotoimintaa. Vuonna 1811 hän palasi Norwalkiin, missä sillä välin oli syntynyt perheen esikoinen Charles Taylor Sherman. Tämä poika kuljetettiin myöhemmin äitinsä kanssa Ohioon hevosen selässä.

Tuomari Taylor Shermanin perhe jäi Norwalkiin vuoteen 1815 saakka. Hänen kuolemansa johti muun perheen muuttoon Ohioon. Daniel-setä Sherman asettui Monroevilleen maanviljelijäksi ja eli siellä kuolemaansa saakka jättäen jälkeensä lapsia ja lastenlapsia. Täti Betsey avioitui Mansfieldin tuomari Parkerin kanssa ja kuoli vuonna 1851 jättäen jälkeensä lapsia ja lastenlapsia. Myös isoäiti Elizabeth Stoddard Sherman muutti Ohioon ja asui tyttärensä Betsey Parkerin luona Mansfieldissa kuolemaansa saakka 1. elokuuta 1848.

Näin isäni Charles R. Sherman vakiinnutti lopullisesti asemansa Lancasterissa Ohiossa asianajajana vuonna 1811 ja jatkoi siellä kuolemaansa asti vuonna 1829. Epäilemättä Lancaster veti isääni alun perin puoleensa seudun luonnonkauneuden ja jo vakiintuneen seurapiirielämän ansiosta. Hän jatkoi asianajajan ammattinsa harjoittamista, eikä työ ollut tuohon aikaan mikään helppo virka. Tavanomainen käräjäpiiri kuljettiin ratsain, ja siihen kuuluivat muun muassa Marietta, Cincinnati ja Detroit. Perhe oli tuskin ehtinyt asettua Lancasteriin, kun vuoden 1812 sota aiheutti kaikkialla Ohiossa suurta huolta ja ahdistusta. Britit valtasivat Detroitin sekä Erie-järven rannikon Maumeejoelle saakka, samalla kun alkuperäiskansat hallitsivat yhä suurta osaa osavaltiosta. Lähes jokaisen miehen oli oltava ainakin jossain määrin sotilas. Käsittääkseni isäni toimi kuitenkin vain huoltotehtävissä. Siitä huolimatta hän näyttää ihailleen shawnee-kansan suurta päällikköä Tecumsehia.

Kommodori Perryn voitto Erie-järvellä muodostui läntisen sotanäyttämön käännekohdaksi. Kenraali Harrisonin voitto briteistä ja heidän alkuperäiskansaliittolaisistaan Kanadan Thamesjoella päätti sodan lännessä ja palautti rauhan sekä turvallisuuden Ohion alttiille uudisasukkaille. Isäni palasi välittömästi asianajotoimintansa pariin ja saavutti pian maineen taitavana ja menestyvänä juristina. Kun veljeni James syntyi vuonna 1816, isä vaati, että perheen nimiperinteeseen liitettäisiin alkuperäiskansojen nimi ”Tecumseh”. Äitini oli jo antanut esikoiselleen nimen oman veljensä Charlesin mukaan ja vaati, että toinen poika nimettäisiin hänen toisen veljensä Jamesin mukaan. Kun minä synnyin 8. helmikuuta 1820 eikä äidillä enää ollut muita veljiä, isä onnistui toteuttamaan alkuperäisen aikomuksensa ja antoi minulle nimeksi William Tecumseh.

Perhe kasvoi nopeasti, kunnes siihen kuului kuusi poikaa ja viisi tyttöä. Kaikki heistä saavuttivat aikuisuuden ja menivät naimisiin. Näistä yhdestätoista sisaruksesta kuusi oli vielä elossa tätä kirjoitettaessa. Vuonna 1821 Ohion korkeimmassa oikeudessa vapautui tuomarinvirka. Löysin seuraavan vetoomuksen:

Somerset, Ohio, 6. heinäkuuta 1821

Arvoisa kuvernööri,

Pyydämme kunnioittavasti saada suositella Teidän suopeaan harkintaanne Lancasterissa asuvaa asianajaja Charles R. Shermania henkilönä, jolla on poikkeuksellisen suuressa määrin ne ominaisuudet, joita korkeimman oikeuden tuomarilta toivotaan.

Pitkän tuttavuuden perusteella voimme iloksemme todeta, että käsityksemme mukaan herra Shermanilla on jalo ja antelias luonne, tarkkanäköinen ja laaja-alainen äly sekä puhdas,

hyväntahtoinen ja humaani sydän. Hänen käytöksensä on arvokasta, lempeää ja kohteliasta, ja hänen lujuutensa sekä rehellisyytensä ovat horjumattomia ja kiistattomia.

Herra Shermanin luonne ei kuitenkaan voi olla Teille tuntematon, joten voisimme turvallisesti jättää hänen ansionsa tämän tuttavuuden varaan ilman lisähuomautuksia.

Uskomme ottavamme vain vähäisen riskin vakuuttaessamme, että hänen nimityksensä tuottaisi lähes yleistä tyytyväisyyttä Perryn piirikunnan kansalaisten keskuudessa.

Kunnioittavasti,

Teidän nöyrät palvelijanne,

Charles A. Hood
George Treat
Peter Dittor
P. Odlin
J. B. Orten
T. Beckwith
William P. Dorst
John Murray
Jacob Moins
B. Eaton
Daniel Griggs
Henry Dittoe
Nicholas McCarty

Hänen ylhäisyydelleen Ethan A. Brownille,
Ohion kuvernöörille, Columbukseen

Pian tämän jälkeen isäni nimitettiin Ohion korkeimman oikeuden tuomariksi, ja hän palveli siinä tehtävässä kuolemaansa saakka. Omat muistoni ulottuvat noin vuoteen 1827. Muistan hänen palaavan kotiin ratsain, jolloin kaikki pojat juoksivat kilpaa saadakseen kunnian ratsastaa hänen hevosellaan etuovelta tallille asti. Eräänä päivänä ehdin ensimmäisenä hevosen selkään ja ratsastin tallille. Vanha Dick, hevonen, kävi kuitenkin kärsimättömäksi, koska tallin ovea ei avattu tarpeeksi nopeasti. Se lähti kohti naapurimme herra Kingin navettaa. Sielläkään kukaan ei tullut avaamaan porttia, joten kohtuullisen odottelun jälkeen Dick kääntyi takaisin kotiin melkoista vauhtia. Matkan varrella se pudotti minut kivikasaan saarnaaja Wrightin talon edessä. Minut löydettiin tajuttomana ja ilmeisesti kuolleena poikana. Aikani ei kuitenkaan ollut vielä tullut, ja toivuin vammoistani, vaikka niiden jättämät arvet ovat näkyvissä vielä tänäkin päivänä.

Vuosi 1829 oli perheellemme surullinen. Meitä oli silloin kymmenen lasta. Vanhin veljeni Charles opiskeli poissa kotoa Ohion osavaltionyliopistossa Ateenassa. Seuraava veljeni James työskenteli kaupassa Cincinnatissa. Muut olivat kotona koulua käyviä lapsia. Isä oli matkalla

hoitamassa tuomarin tehtäviään. Eräänä päivänä Jane Sturgeon saapui kouluun ja kutsui meidät ulos. Kun tulimme kotiin, kaikkialla vallitsi murhe. Olimme saaneet tiedon, että isä oli vakavasti sairas Lebanonissa, noin sadan mailin päässä kotoa. Äiti lähti välittömästi postivaunuilla hänen luokseen, mutta sai matkalla Washingtonin lähistöllä tiedon isän kuolemasta ja palasi kotiin. Isä oli ratsastanut Cincinnatista Lebanoniin pitämään oikeuden istuntoa kuumana kesäpäivänä. Seuraavana aamuna hän nousi tuomarinistuimelle ja avasi istunnon normaalisti. Iltapäivällä tauon jälkeen hän kuitenkin sai rajun vilunväristyksen ja joutui keskeyttämään oikeuden istunnon. Parhaat saatavilla olevat lääkärit kutsuttiin paikalle. Kolmen päivän ajan näytti siltä, että hoito tehosi, mutta sitten kuume muuttui vaarallisemmaksi. Hänen voimansa heikkenivät vähitellen, kunnes hän kuoli kuudentena sairauspäivänä, 24. kesäkuuta 1829.

Veljeni James kutsuttiin paikalle Cincinnatista, ja hän oli isän vuoteen äärellä tämän viimeisinä hetkinä. Paikalla oli myös serkkumme Henry Stoddard Daytonista Ohion osavaltiosta. Herra Stoddard kertoi minulle myöhemmin, että isäni kuolinsyy oli kolera. Vuonna 1829 Yhdysvalloissa ei kuitenkaan vielä esiintynyt aasialaista koleraa, ja perhe katsoi hänen kuolemansa johtuneen kesäkuun paahtavalle auringolle altistumisesta ja sitä seuranneesta kuumeesta, jota kutsuttiin lavantaudiksi.

Hallussani olevista tuomioistuimen, asianajajien ja kansalaisten laatimista muistokirjoituksista käy ilmi, että hänen kuolemaansa surtiin yleisesti. Erityisen syvästi sitä surivat hänen naapurinsa Lancasterissa sekä vapaamuurarijärjestö, jonka Arch Chapter No. 11:n ylipappina hän toimi. Isän kuolema jätti perheen hyvin köyhäksi, mutta ystävät tarjosivat anteliaasti apuaan ja huolenpitoaan. Kaikki naapurit tiesivät, ettei äiti kykenisi yksin huolehtimaan niin suuresta perheestä. Vanhin veljeni Charles oli lähes saanut yliopisto-opintonsa päätökseen Ateenan kaupungissa Ohiossa ja päätti siirtyä setänsä, tuomari Parkerin, luo Mansfieldiin opiskelemaan lakia. Vanhin sisareni Elizabeth avioitui pian tämän jälkeen asianajaja William J. Reesen kanssa. James työskenteli jo Cincinnatissa kaupan palveluksessa. Kolmea nuorinta lasta lukuun ottamatta meidät muut sijoitettiin eri puolille. Minut annettiin kunnianarvoisan Thomas Ewingin huostaan. Hän otti minut omaan perheeseensä ja kohteli minua siitä lähtien kuin omaa poikaansa.

Jatkoin opintojani Lancasterin koulussa, joka oli kaupungin paras oppilaitos ja itse asiassa yksi Ohion parhaista kouluista. Opiskelimme kaikkia tavallisia oppiaineita, muun muassa latinaa, kreikkaa ja ranskaa. Koulun ensimmäisenä johtajana toimi herra Parsons. Häntä seurasi herra Brown, ja tämän jälkeen opettajina toimivat veljekset Samuel ja Mark How. Kaikki olivat erinomaisia opettajia, ja edistyimme opinnoissamme hyvin. Opiskelimme ensin vanhassa akatemiassa ja myöhemmin uudessa koulurakennuksessa, jonka Samuel How rakennutti Hugh Boylen hedelmätarhaan.

Aika kului kuten pojilla yleensäkin. Herra Ewing palveli Yhdysvaltain senaatissa, ja minulle ilmoitettiin, että minun tuli valmistautua pääsyyn West Pointin sotilasakatemiaan. Tiesimme tästä oppilaitoksesta hyvin vähän. Olimme kuulleet ainoastaan, että kuri siellä oli erittäin ankara ja että valmistuneet päätyivät tavallisesti sotilasuralle. Vuonna 1834 olin ikäisekseni kookas poika.

Tuohon aikaan kanavien rakentaminen oli Ohiossa suorastaan muoti-ilmiö. Suunnitteilla oli kanava, joka yhdistäisi Carrollin kaupungin kautta suuren Ohio-kanavan Hock Hocking -joen laaksoon ja edelleen Ateenaan, noin 44 mailin päähän. Sieltä yhteyden oli tarkoitus jatkua Ohiojoelle sulkujen ja patoaltaiden avulla.

Lancasterin saarnaaja Carpenter määrättiin tekemään alustavat mittaukset. Hän kokosi tarvitsemansa työryhmän kaupungin pojista. Koulustamme valittiin Wilson, Emanuel Geisy, William King ja minä. Geisy ja minä toimimme mittasauvojen kantajina. Työskentelimme koko syksyn ja seuraavan kevään merkitsemällä kahta kokeellista linjausta. Työstämme saimme kukin puolen dollarin hopearahan jokaiselta todelliselta työpäivältä. Se oli ensimmäinen raha, jonka kukaan meistä oli koskaan ansainnut omalla työllään.

Kesäkuussa 1835 koulutoverimme William Irvin nimitettiin West Pointin kadetiksi. Oppilaitokseen pääsy edellytti kuudentoista vuoden ikää, minun oli odotettava vielä vuosi. Syksyn 1835 ja kevään 1836 omistin lähes kokonaan matematiikan ja ranskan opiskelulle, sillä niiden tiedettiin olevan tärkeimmät pääsyvaatimukset West Pointiin. Keväällä 1836 sain Washingtonissa tuolloin oleskelleen herra Ewingin välityksellä sotaministeri Joel R. Poinsettilta nimityskirjeen kadetiksi. Sen mukana oli luettelo vaatekappaleista ja varusteista, jotka minun tuli ottaa mukaan. Rouva Ewing huolehti anteliaasti siitä, että kaikki tarvittava hankittiin minulle.

Saatuani määräyksen ilmoittautua herra Ewingille Washingtoniin tiettyyn päivämäärään mennessä lähdin Lancasterista noin 20. toukokuuta postivaunuilla kohti Zanesvilleä. Siellä vaihdoimme niin sanotun Great National Roadin postivaunuihin. Tämä valtatie oli tärkein liikenneväylä Yhdysvaltain länsi- ja itäosien välillä. Vaunut kulkivat tavallisesti yhden ja kuuden vaunun muodostamissa saattueissa. Jokaista vaunua veti neljä hyvää hevosta. Vaunun sisälle mahtui yhdeksän matkustajaa ja ulkopuolelle vielä kolme tai neljä.

Noin kolmen vuorokauden kuluttua, matkustettuamme päivin ja öin, saavuimme Frederickiin Marylandissa. Siellä meille kerrottiin, että voisimme jatkaa rautateitse Baltimoreen ja sieltä Washingtoniin. Tarjolla oli kuitenkin myös kahden hevosen vetämä vaunu, joka lähti suoraan Washingtoniin.

En täysin luottanut tähän uuteen ja mielestäni vaaralliseen keksintöön, rautatiehen, pysyin uskollisena postivaunuille. Niinpä saavuin yöllä Washingtonin kaupunkiin ja majoituin Gadsbyn hotelliin. Seuraavana aamuna etsin käsiini herra Ewingin ja löysin hänet majoittuneena useiden senaattorien kanssa rouva Hillin täysihoitolasta Third Streetin ja C Streetin kulmauksessa. Siirsin myös matka-arkkuni samaan paikkaan. Vietin viikon Washingtonissa, ja luulen nähneeni tuona aikana enemmän kaupungista kuin koskaan myöhemmin, vaikka asuin siellä monia vuosia. Presidenttinä toimi tuolloin kenraali Jackson, joka oli maineensa huipulla. Muistan katselleeni häntä eräänä aamuna lähes tunnin ajan Pennsylvania Avenuen puisen aidan takaa hänen kävellessään edestakaisin Valkoisen talon pohjoispuolella olevalla sorakäytävällä. Hänellä oli yllään lakki ja niin väljä päällystakki, että hänen vartalonsa näytti pienemmältä kuin olin odottanut. Muistan myös postilaitoksen pääjohtaja Amos Kendallin, varapresidentti Van Burenin sekä herrojen Calhounin, Websterin, Clayn, Cassin, Silas Wrightin ja muiden aikansa huomattavien henkilöiden ulkonäön.

KENRAALI WILLIAM T. SHERMANIN MUISTELMAT

Yhdysvaltain sisällissota (1861-1865) oli yksi Yhdysvaltain historian ratkaisevimmista konflikteista. Sen merkittävimpiin unionin armeijan komentajiin kuului kenraali William Tecumseh Sherman, joka tunnetaan erityisesti Atlantan valtauksesta sekä kuuluisasta marssistaan Georgian halki merelle.

Näissä muistelmissaan Sherman kertoo elämästään, sotilasurastaan ja kokemuksistaan sodan eri vaiheissa. Kerronta alkaa hänen lapsuudestaan ja nuoruudestaan, jatkuu West Pointin sotilasakatemian kautta varhaisiin sotilaskokemuksiin ja etenee sisällissodan suuriin sotaretkiin. Lukija pääsee seuraamaan muun muassa Shilohin taistelua, Vicksburgin sotaretkeä, Atlantan valtausta sekä marssia merelle ja sodan viimeisiä operaatioita.

Sherman ei tyydy kuvaamaan pelkästään taisteluita ja sotilaallisia saavutuksia. Hän käsittelee myös armeijan johtamista, huoltoa, päätöksentekoa, sotilasjohtajien välisiä suhteita ja sodan poliittisia ulottuvuuksia. Hänen kertomuksensa tarjoaa samalla henkilökohtaisen näkökulman tapahtumiin, jotka muovasivat Yhdysvaltojen tulevaisuutta.

Kyseessä on sekä merkittävän sotilasjohtajan omakohtainen elämäntarina että arvokas aikalaiskuvaus yhdestä 1800-luvun suurimmista sodista.

Tämä teos on käännetty ChatGPT:n avustuksella.

9 789528 053521